

Dvajsetica.

Le priden bodi, Matevžek,« so dejali večkrat Lovračeva mati svojemu šestletnemu sinku, »sicer povem teti, da nisi bil priden, in ne boš dobil nič daril.« — »Kdaj pa pridejo teta,« je povpraševal radovedno Matevžek svojo mamo. — »Jutri zjutraj, ko boš ti še spal, bodo že teta tukaj.« — Matevžek je nato pobral svoje igrače skup, šel pred hišo in se ondi igral. Matevžek je dobro vedel, da kadar pridejo teta, nikoli ne pridejo prazni. Zato se je med igro zamislil, kaj vse lepega mu utegnejo prinesiti teta. Navihani Matevžek si je mislil: najboljšje je, da pobrem svoja kopita in grem spat, da ne bom nič naredil, kar bi materi ne bilo všeč. Storil je tako. — »Mama, danes sem pa tako zaspan, najrajši bi šel kar spat.« — »Pa pojdi, samo da mi ne boš vedno pod nogami,« so rekli mati. Matevžek se spravi na zapeček, a zaspati ne more. Vedno mu roji po glavi, kaj mu prinesejo teta. Slednjič ga premaša zaspanec in trdo zaspi.

Ko se drugo jutro prebudi, takoj zakliče: »Mama, ali so že prišli teta?« — »Da, teta so že tukaj,« reko mati. »Le urno opravi jutranjo molitev, pa se obleci in umij, potem pa pojdi k teti v kamro in jim lepo vošči dobro jutro.« — Še nikoli ni bil Matevžek tako uren kakor danes. Brž po molitvi je šel v kamro in je teti voščil dobro jutro, potem je pa tudi pričakoval, kaj je neki pripravljeno zanj. Teta mu pa reko: »Veš, Matevžek, tebi pa sedaj nisem nič prinesla. Rano sem odhajala z doma, ko so bile trgovine še zaprte. No, pa da ne boš rekel, da ti nisem nič prinesla, imaš tukaj dvajsetico; pa si kupi, kar si sam hočeš.« Vesel steče Matevžek k mami in ji pokaže podarjeni denar. Mati mu reko: »Matevžek, daj meni denar spraviti. Treba ti je novih čevljev. Tudi pokrivala ti je potreba.« — »O ne, tega pa ne.« ugovarja Matevžek in urno zbeži na cesto. Gor po vasi pa jo primaha sosedov Janko, Matevžkov najboljši prijatelj. Ko mu Matevžek pokaže dvajsetico, ga Janko brž pregovori, da gresta k Barbi in si kupita sladkarij. Ta Barba — to vam je bila otrokom najbolj priljubljena ženska v vasi. Pod veliko rdečo marelo je imela vse dobrrote tega sveta: kolače, kolesca, konjičke, fige, rožiče, bonbone in kdo ve, kaj še vse. K tej branjevki se torej napotita naš Matevžek in Janko. Ondi si nabereta za vso dvajsetico dobrih reči. — Ali ojoj! Ko poseže Matevžek v žep in hoče plačati, ne najde več dvajsetice. Vse žepe je že preobrnil, a dvajsetice nikjer. Kaj sedaj storiti? Slaščice zložita vse lepo nazaj in poparjena odideta vsak na svoj dom. Da je tudi doma prejel Matevžek zasluženo plačilo, o tem ni dvoma.

Na praznik sv. Rešnjega telesa je pa moral Matevžek ostati doma bos in gologlav, medtem ko so bili drugi otroci skoro vsi pri procesiji, med njimi tudi Matevžkov prijatelj Janko. Tako se je pokoril naš Matevžek za dvajsetico, ki je ni hotel dati materi, da bi jo hranili.

Pleničar.

